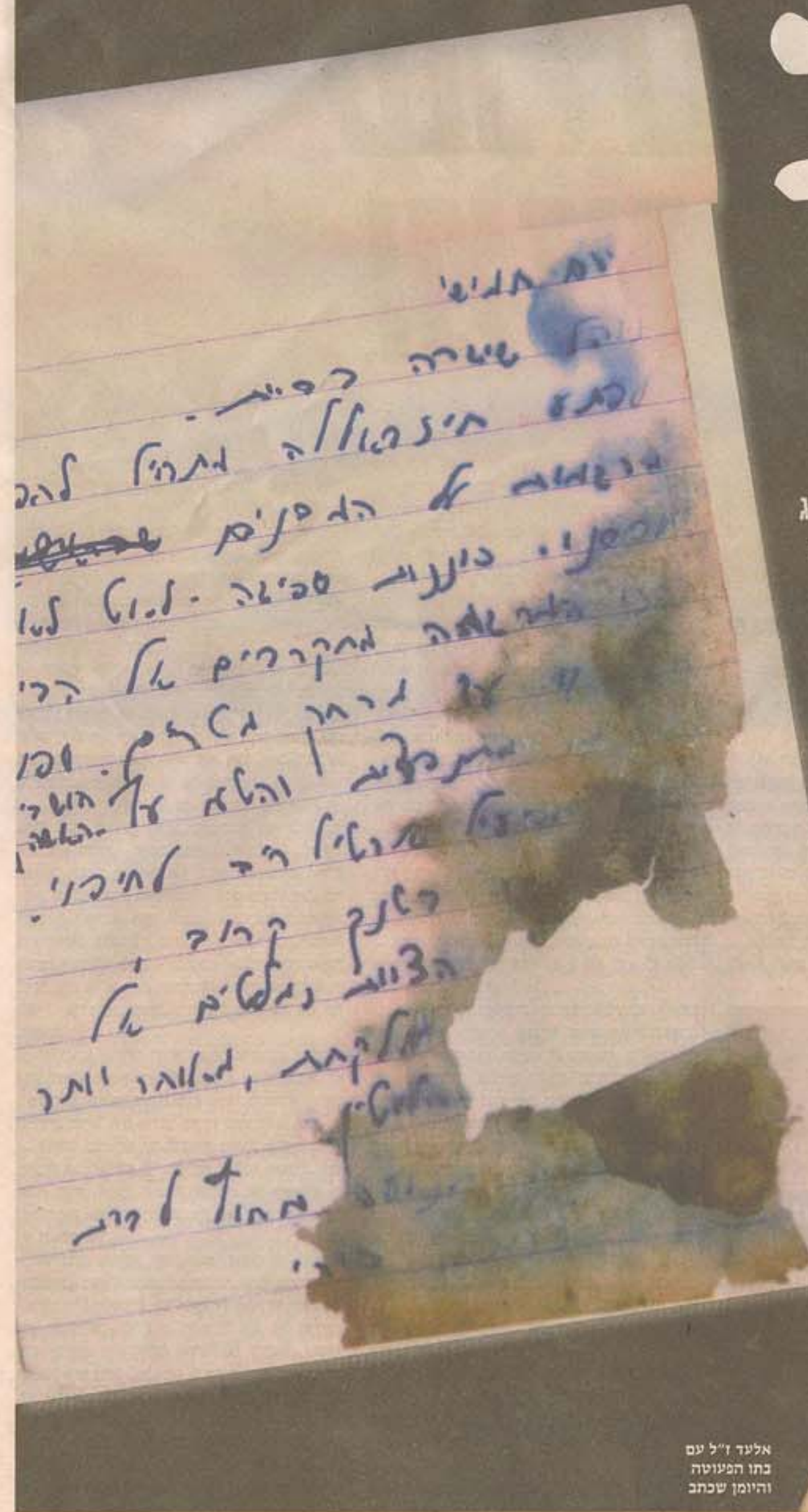

המוסף לשבת

נכתב בדם

« מסמך מצמרר: יומנו האישי של אלעד רם, שנהרג בלבנון, ונמצא מגואל בדם בין בגדיו. ליאור אל-חי
 « אחכה לך: 6 חודשים יושבת מיה ליד אהובה וממתינה שיתעורר. גדעון מרון, עורך שלום
 « שיר שאחרי מלחמה: עמית פרקש רצתה להיפרד מאחיה, ויצא לה המנון. סמדר שיר
 « חצי שנה למלחמת לבנון, שלושה סיפורים שלא ייתנו לכם לשכוח אותה

אלעד ז"ל עם בתו הפעוטה והיומן שכתב

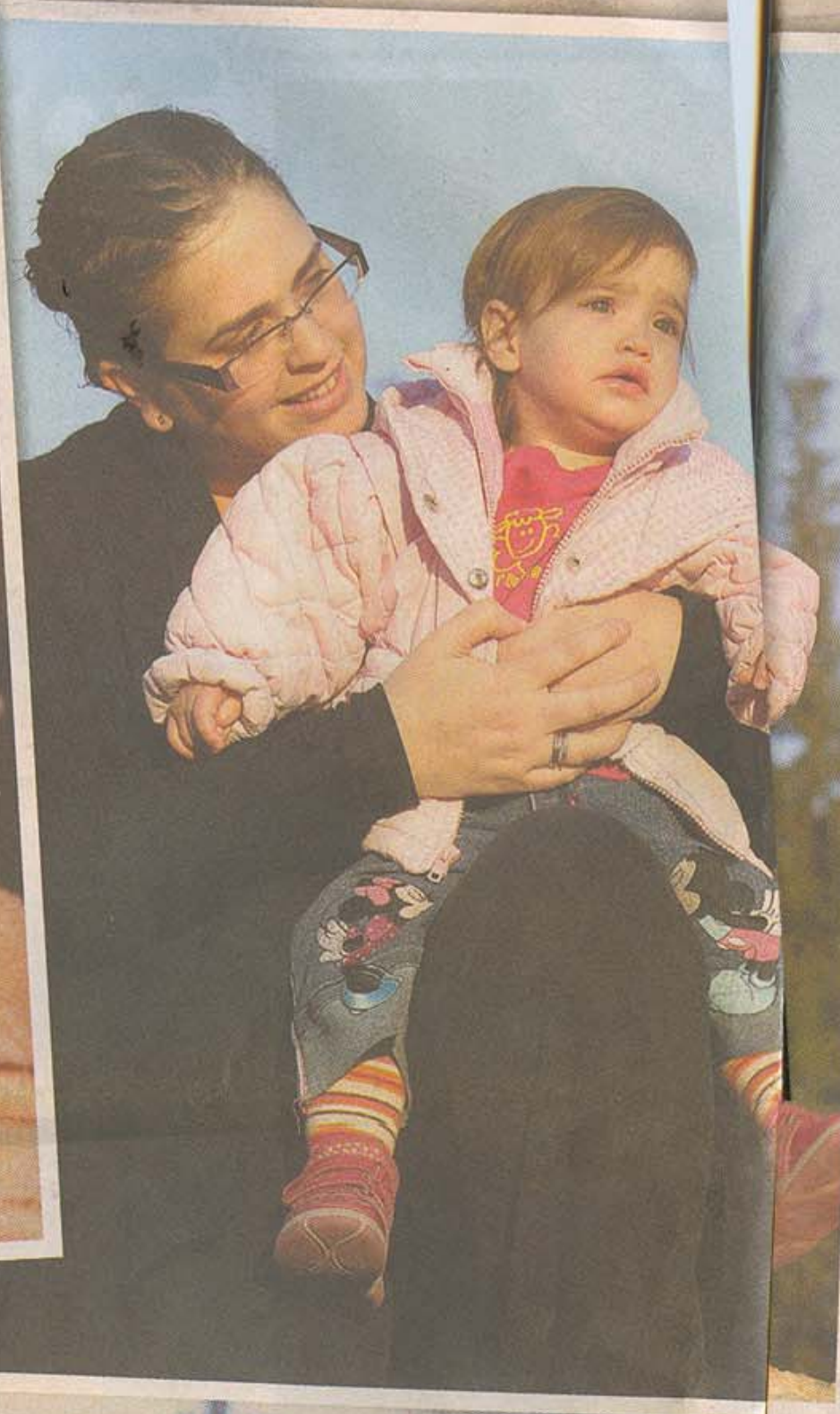
תה ומזוז יש בסין
 נחום ברנע ושמעון שיכר, בייג'ין

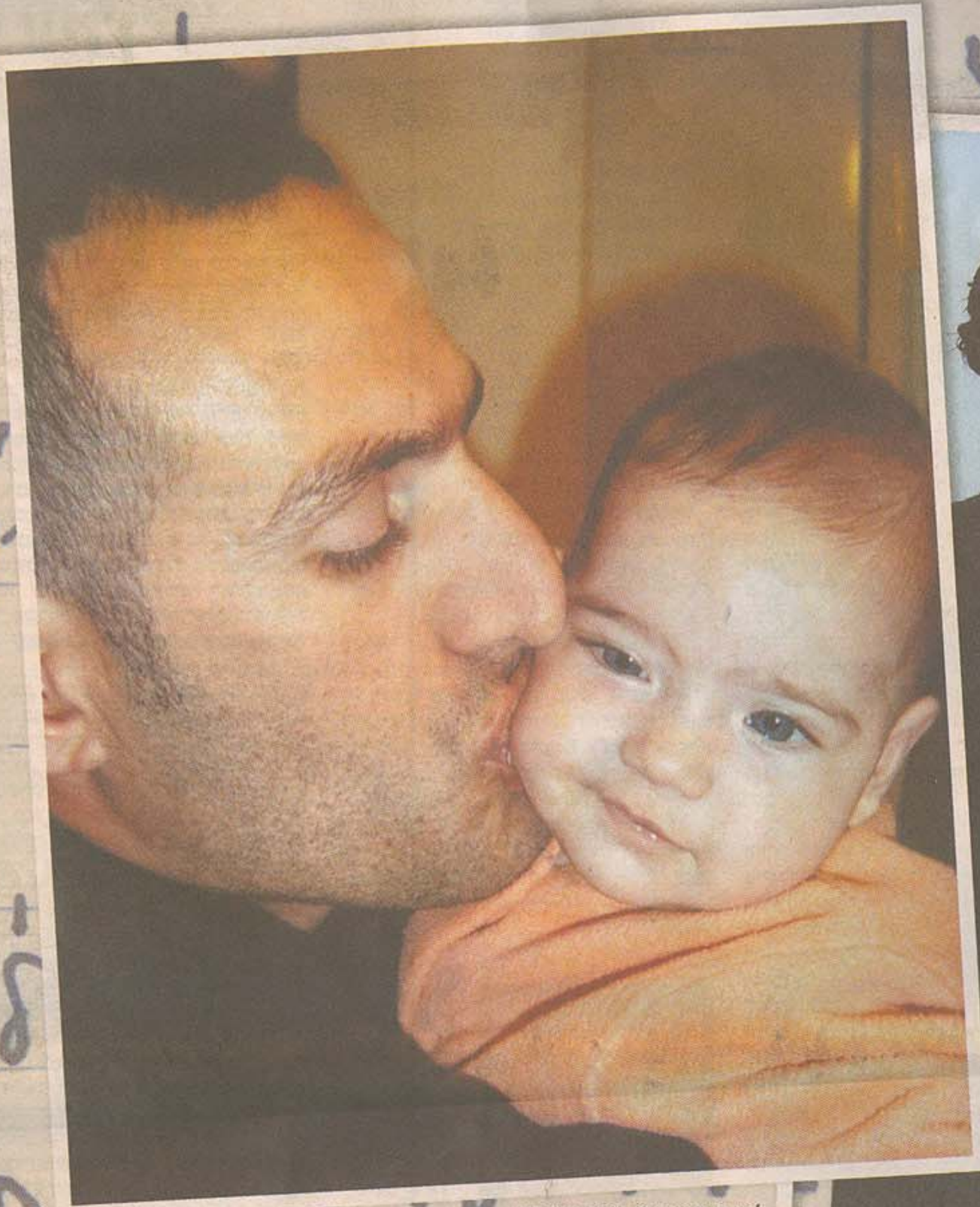
בדרך למעלה
 חקירות השחיתות מתקרבות במהירות לכבירים ביותר. גילויים חדשים בפרשות עליהן ייחקרו בקרוב ראש הממשלה ושר האוצר מרדכי גילת, מיכל שבת, מיכל גרייבסקי, אורון מאירי

היכוננות

בידיים רועדות, בעזרת פינצטה, הפרידה גלית רם בין דפי הפנקס הקטן שנמצא בכיס חולצתו של בעלה אלעד, שנפל בלבנון. איש לא ידע על האוצר המסתתר בין הדפים: יומן אישי בו תיאר את רגעי השגרה הקטנים, את אימת המלחמה, את משא הגופות באלונקה ואת הגעגועים הביתה, לאשתו ולבתו התינוקת – עד שנהרג בקרב. "המוסף לשבת" מביא את היומן של רם לאלעד רם ז"ל, שמילותיו הוכתמו בדמו

למני חצי שנה זו היתה משמחה מאושרת. גלית רם עם הבת אלה, משמאל: אלעד ז"ל ובתו

בשעה שלוש מתקבלת התרעה שיש לתקוף את אחד המבנים. בשלוש ורבע מתחילה ההתקפה, ואז נפגעים הבתים של פלוגה ב' מטיל נ"ט ואחר כך אנחנו מבינים שיש גם פצועים והרוגים מה מחלקה. יוצאים לסייע ומשאירים את מת, סיאני ואשרי מאחור לאבטח את הבית, ואז גם אנחנו מתחילים להטוף.

הראשון פוגע כמה מטר מאיתנו, שני ושלישי וכבר מפסיקים לספור. מתקרבים תוך כדי אש לנסות ולעזור לחילוץ הפגועים ולחפות עליהם. שלומי הסמג"ד מורה על התקרמות לפי חוליות. מגיעים לחומה גבוהה, שלומי הסמג"ד יחד עם הקשר מתכופפים כדי שנתפס עליהם. אחד אחד עוברים, אני מטפס וכבר למעלה כשפוגע עוד טיל לירנו.

במקום לרדת, אני עף על הבטן והצלעות, מפסיק לנשום אחרי מכה במפתח הלב. רוצה לנשום ומנסה אבל עדיין אין חמצן. לאחר כש' להקים שניות מצליח לנשום. הכל בסדר ממשיך להתקדם. בחומה הבאה אנני מתכופף ואנחנו רוקים.

בשעה 14:00 הייתה התרעה לירי פצמ"רים.

שבת, בוקר

מתעוררים לשמע הידיעה כי מתוכננת ת" קפה של חיובאללה. נכנסים לכוננות וטורקים. ואדים מזהה תנועה מעבר לוואדי, כולם נדרכים. הסמג"ט רוצה להכין התקפה, אולם לאחר כחצי שעה מבינים שזה כוח שלנו מפלוגה א' התחלנו להשתלט על המטבח. סבאג מכין קפה, אני מכין ערשים אדומות או 'בעגה קיצ'ר', אולם חסרים הרבה תבלינים. קורם כל מלה, רסק עגבניות. בלי זה, זה יוצא טפל ולא מספיק טעים אבל משיבוע ומגוון. סבאג מחמם אפונה ומוסיף לאורז ומשפר את הטעם. מוצאים גם זיתים 'דפר' קים ומתחילים להלק. קיטרו על הטעם אבל כל הקערות נותרו ריקות. החברה מתחילים להיות לחוצים. אין מים ואין סגריית.

עליתי לעמדה לתצפת וגם לכתוב קצת. צנעני מתעורר, מציץ לראות, אני מסתיר וממציא תי' רוץ. פתאום נוכרים באישה והילדה. ללוחם אחד יש ארבע לירות, לי אחת, לאשרי אין – עדיין רוקים.

בשעה 14:00 הייתה התרעה לירי פצמ"רים.

"הפגזים מתקרבים עד 50 מטר מהבית. חוששים מכפיעה. מזה כמה ימים לא הורדנו נעניים. עליתי לעמדה לתצפת וגם לכתוב קצת. פתאום נזכרים באישה והילדה. נלוחם אחד יש ארבע יכדות, לי אחת, לאשרי אין – עדיין רוקים"

פתים ומכוונים לטווח. אין זיהוי. ירי פגזי התור תחים מתקרבים עד 50 מטר מהבית. חוששים מפגיעה. אנו מבקשים שיחדלו לפני שיהיה אסון. מתגעגעים הביתה. מזה כמה ימים לא הורדנו נעניים.

שישי, לילה.

אספקה לא הגיעה וחילקנו מחדש את האוכל. יציאה רגלית לכיוון הכפר, פלוגה ב' מובילה בהתקרמות איטית. הליכה של רבע שעה עוברת בארבע שעות. חיל האוויר והתותחנים מפילים פצצות על הכפר והסביבה. אחד החיילים מעד ונופל על אושרי, אושרי מרמם. הוא אומר שיכול להמשיך. מגיעים אל הבית, רצים יורדים ומטה רים. בקומה התחתונה יש רלת ברזל נעולה. לא מצליחים לפרוץ.

חלוקת שמירה בחדרים. גם הפ"ק מג"ה, סמג"ד ומסמ"ט מגיעים, ומתקבלת החלטה לתפוס בתים נוספים כי המקום אינו מספיק. 8 ה'80 (מחלקות אחרות בפלוגה – ל.א.) משתלטים על שני בתים נוספים.

יורים חזרה. החשש מכך שיורקו רימון למרחב ששפלוה התאספה בו. חזרה לשגרה. מבצעים על בית חשור אש, מקלעים ונ"ט. התארגנות ללילה. מנסים לחלץ את הטנק השרוף שעדיין בוער. מגיעים עם אספקה. מחלקים את המים והאוכל בין המחלקות.

חמישי, לילה.

הליכה קשה בדרך סבוכה. כל הדרך מזהים את פגיעות המטוסים נבתיים. שריקה ארוכה, הבוק אור ואז נשמע הפיצוץ. ממשכים, מזהים פגיעות... ולפעמים את הפיצוץ של הטנק הבווער. מחלקות הפלוגה משתלטות על מבנים... אנחנו נמצאים בוויולה של מישוה עשיר. מזהים לפי הגודל ורמת הציוה. מתחלקים לצוותי שמירה ותצפיות.

שישי, יום.

שגרה. התותחנים מבצעים ירי על הכפר במטרה להוציא את המחבלים החוצה. אנו מתצ'

ביומן שקשה היה לפענח את תוכנו, לאחר שגרי טבו ברמו של אלעד.

יום רביעי, לילה.

מתקבלת פקורת יציאה מאוחרת לכפר. המי' סייעת מובילה למקום, דרך קשה וסבוכה מסול' עת וטרסית. אחד מחיילי מחלקה 80 נוקע רגל, והחפ"ק מחויר אותו. בפאתי הכפר איתרנו בבית שני מחבלי חיובאללה, ואנחנו לוקחים אותם שבבי.

יום חמישי.

גוהל שגרה בבית. לפתע חיובאללה מתחיל להפעיל מרגמות על המבנים. נתפסנו. כוננות ספיגה. לאט לאט פגזי המרגמה מתקרבים אל הבית ומגיעים עד למרחק של מטרים ספורים, מתנפצים והטיח עף. חושבים על האישה והילדה. צה"ל מפעיל ארטילריה להיפוי. יש פגיעה בטנק קרוב, ואנשי הצוות נמלטים.

מזהים תנועה מחוץ לבית, פקודה לפתוח בירי.

פתח ב'2 באוגוסט ומסתיים לפתע ב'9 בחודש. בשפה רזה, עניינית, גברית, הוא הנציח בין הרפים את מי הלחימה העזה, רגעו האימה בה פצצות, מות החברים והגעגועים הביתה, לאישה ולבת התינוקת שנותרו מאחור בחיפה המופגזת בטילי האויב.

רפיו של היומן הוכתמו ברמו של אלעד. ממש כמו דף מילות השיר "שיר לשלום" שנמצא בכיס חולצתו של ראש הממשלה המנוח יצחק רבין, כך הובא וימנו של אלעד אל בני משפחתו.

אלעד, סמל מחלקה בחטיבת כרמלי, נהרג ב' 13 באוגוסט, בשעה 12:30, בכפר עייתה א'שעייב – 14 שעות בלבד לפני כניסת הפסקת האש לתור קפה וסיומה הרשמי של מלחמת לבנון השנייה. בדפים הרבים שמילא אל ציין אלעד ולו פעם את שמו, אך הקפיד להוכיח את אשתו גלית ובתו אלה בשמן. בני המשפחה סבורים כי אלעד עשה זאת כדי שידעו למי לשייר את היומן, במקרה שלא ישוב משדה הקרב.

ליאור אליה

ורשיים אחרי נפילתו של חייל המי' לואיס רביסמל אלעד רם (81) מחיפה, הגיע מפקר הגרוד לבקר את משפחתו האבלה. הוא לא ידע את זה, אבל באותו ביקור הוא הביא איתו אוצר, אוצר יקר מפו: פנקס קטן שנמצא בכיס חולצתו של אלעד, אטום בתוך שקית ניילון של המכון לרפואה משפטית באבו-כביה.

"הפנקס היה סגור, אף אחד לא קרא בו", מספרת בקול שקט האלמנה גלית. "הדפים היו רבוקים אלה לאלה, ובעזרת פינצטה הפרדנו אותם לאט לאט. חלק מהאותיות והמילים נמרחו על הדף".

איש לא ידע זאת, אבל אלעד, שסיים בהצ' טיינות רבה את לימודי ההנדסה האזרחית בט' כניון וגויס למלחמה בצר'8, הותיר אחריו מסמך אישי נדיר – יומן קרב שניהל מרגע כניסתו ללבנון ועד ארבעה ימים לפני נפילתו. היומן

על שני ימים קודמים והירוקים

היזמן

(המשך מעמוד קודם)

מטפסים עליו ועל החומה. מביטים אל הבית שנפגע ורואים את הפצועים וההרוג על האלונן קות מחולצים. ממשיכים להתקדם לעבר הגבעה השולטת.

גיא מדלג איתנו קדימה ואנו מיישרים קו מול הבית ספר שיש חשד שממנו ירו. מתחילים ליצור אש לחיפוי, יורים לאו ומטולים, הסאגרים ממשיכים לעוף, ואז גם הפצמ"רים נופלים. אחד נופל כמה מטרים מאיתנו. השמיעה כבר אברה. פלוגה ב' מחלצת דרכנו ואנחנו יורים. אחרי שהם בחוץ אני ממשיך לחלץ תוך כדי חיפוי צמוד. רק שברים מסביב.

יורים מהגבעה. ונכנסים לבית למסתור ול-קבל תמונת מצב. פוגשים את ה-80 ושמים לראות שאין נפגעים. המעטפת מתחילה להפעיל אש. קודם מסוקים, ואחר כך פגזי תותחים. אנו מתחילים לקלוט מה עבר, אש התותחים מתקרבת וכבר מתחיל להפחיד.

כעבור חצי שעה הפלוגה מתחילה לחלץ את ההרוג מפלוגה ב'. קודם פריצה תוך ירי לחיפוי. מתחילים באלונקה ואין קוש, רק רצים ישר ויורים שמאלה. אחד החיילים נשכב ויורה קדימה. וזהו כוח חשוד, במול אין נפגעים – זה צה"ל. רועי המ"פ חודל אותנו. ממשיכים בריצה. רועי מקבש ממני להשמיר רכב חשוד בדרך. אני נותן לצנעני פקודה להוריד אותו עם המטול, 20 מטר יורה ראשון באופן מידי ופוגע מעל. אומר לו לירות שני וגם אותו מפספס. אין פגיעה ישירה, רק רסט.

ממשיך לחלץ וכבר מחוץ לכפר. בדרך פוגשים טנקים, מעלים את האלונקה על גבי הטנק. לאחר מכן מעלים גם כמה לוחמים, כאלה שבהלם וכאן לה שנקוע רגל או קיבלו מכה, שום דבר רציני. ממשיכים החוצה ונכנסים לבית שליך הטנק השרוף.

החושך יורד, ואני לא שומע כלום, רק צפי צופים ורחשים. תחושת חוסר תפקוד, לא יכול לפקד על החברה או להבין מה קורה מסביב. רועי המ"פ מדבר אל הפלוגה ואחר כך עוד איוה קצין מהמחטיבה וכולם מקשיבים ברדימות ורק אני יושב בקצה ומחכה לתרגום. אחרי שסיימו לדבר, אני ניוגש אל אבני לקבל הסבה אבני מתקרב לאוזן ומעביר בצעקות קצת מועיירי הדברים: מהמאות לחברה ותמונת מצב של הלחימה. אנו עוברים לבית הראשון ומעבירים בו את הלילה.

הקצת הבתב: בעקבות הפגיעה בשמיעתנו, קיבל אלעד הפניה לטיפול בבית-חולים. הוא לא עשה שימוש בהפניה והמשיך להילחם לצד חבריו. לאחר נפילתו, נמצאה הפניית הרופא בבית חולצתו. בשעה 08:31 שלח אלעד הודעת אסי-אב-אס לאשתו גלית: "שמח פה, תחזיקו מעמד בחיפוי".

יום ראשון.

לקראת הבוקר ולפני אור ראשון יוצאים חזרה לארץ, הליכה ארוכה ומגיעים לשער. עוברים וממשיכים לטפס עד לאוטובוס ונוסעים לשלומי. ואז מתחילים, מתגלים הרגשות, אנשים מתחילים לים לשקוע במחשבות, לא נוכים אבל הרמעות וזלגות מהעיניים. חלק כבר מתחילים להתגעגע הביתה ומבקשים לראות פסיכולוג. הווקא היותר מבוגרים הם אלו שמגלים סימני שבייה והלם, אולי בגלל שיש להם משפחות.

אני מנסה להרגיע, אבל לא לכולם אפשר להגיע. הם מסוגרים בעצמם. כל היום עובר בטלפונים ובניסיונות שינה, גם כאן קשה לישון. האזעקות מקפיצות אותך כל שעה. לאט-לאט

רס"ל אלעד רם ז"ל

הורגי של אלעד עם התנוקות אלה. "קראתי בעיני ואני יודע שהגן שלי היה גיבור"

במה היזמן? גיבורי לבצע

רופייה ומחנק.

הצבא מפעיל לחץ על החיובאללה שבכפר במשך שעות תותחנים, שריון וחיל אוויר מוריי דים פצצות וכותשים את הכפר, מנהלים אש כמו בספרים. לאחר מכן עובר צוות משא ומתן שקורא ברמקולים למחבלים להיכנע.

פוחחים את מנשא האוכל ומגלים שצנעני הביא שטויות במקום אוכל. כל מיני מבכות ועוגות, עוגיות במקום טונה, לוף, תירס ודברים אכילים וטעימים. אני מכין לחמניה עם טונה ותירס להברה ומחלק להם. מול שמצאנו איוה קופסה וחצי בין כל השטויות. א. מויע ולא רוצה לאכול. הבטן עושה לו בעיות.

מפקד חוליית ה-8, מודיע שהוא יוהה שינוי בתוך אחד הבתים בכפר. מציעים להעלות מסוק ולהוריד את הבית. לא עובר. הטנקים בעמדה אחורית ואין להם זווית ירי. מתקבלת החלטה שה-8 יירו את הנ"ט. מתחילים בהתארגנות.

כל הצידו בעמדה. ההוראה שהירי יתבצע בשעה 7:30, לאחר מכן מטווח מרגמות 81. מ"מ של מחלקה 7 שלנו, מכון את מש"ק ה-7 אל הבית כדי שברגע הפקודה יהיה מוכן לירי. ה-7 יורים אחת ללא פקורת ירי. הכוונות נחשפות ומחליטים לירות את הנ"ט. יורים ופוגעים בול. אם היה מישהו בחדרון החשוד, הוא כבר איננו.

מתקבלים מהעמדות ומתחילים לחזור בח" ורה לארץ. בדרך המג"ד אומר לרועי המ"פ שצריך לחזור ולחפות לגרוד 7003 שנכנס פני-מה. מבואסים, מתארגנים להישרא.

יום שלישי.

במשך הלילה שומעים לחימה. יותר מאוחר מגלים שאחד הטנקים נפגע בני"ט ויש הרוג ופצועים. לקראת בוקר מתקבלים וחוזרים למשך מנוחה. היום מתקבלת פקודת הכנה ליציאה למארב. הצוותים שנחו אתמול יצאו ואנו ניי שאר לנות. מישהו מזכיר לנו שהיום יום האהבה ט"ו באב ואני שולח פרחים לאשתי וגם לגיסי ואשתו העתידיה שאמורים להתחתן היום.

הצוותים יוצאים למארב בסביבות השעה 19:30, ואני מקבל החלטה ויוצא לחתונה.

תופס מונית ספיישל, משלם 300 ש"ח, ויוצא לכיוון בית ליד בשעה 20:00. מגיע בשעה 21:25, ומאחר בממש דקות את החופה. כולם מתרגשים לראות את החייל שחוד מהצפון הנוער. הילדה אלה לא מבינה מי אני ולוקח לה זמן לעכל שזה אבא. רק לאחר דקות ארוכות היא מחייכת ומגי בה אליי. האישה גלית משתוללת איתנו, וכך גם ההורים והחברים. היה שווה את הכסף.

נגמרת החתונה ומתחילים לצאת צפונה. מגי עם להורים ומשאירים את הילדה לישון אצלם. גלית ואבא שלי ייקחו אותי לשלומי. כל הדרך אבא מספר לי על המלחמות שעבר ועל האה שנפל ואיך ניסו למצוא ולאתר את הגופה. הגענו לשלומי, וברקע קולות רעם התותחים. גלית מת' חילה לפחה נפרדים לשלום.

"אני עף על הבטן והצלעות, חפסיק לנשוש אחרי מכה במפתח הלב. רוצה לנשוש ומנסה אבל עדיין אין חמצן. הכל בסדר. מחשיך להתקדם. אש התותחים מתקרבת וכבר מתחיל להפחיד"

ראשון, לילה.

זורמת אינפורמציה על פעילות הלילה, כל מיני תרחישים, או מגיעה הנשיה. מתחילים להתארגן. מכצעים תירגולות ויוצאים בלילה.

מתחילים ללכת רגלית. הגוף כבר כואב והשרירים תפוסים. אנו כבר לא צעירים ובטח לא בסדר, אבל מחזיקים מעמד. ברקע הפצצות מס' ביב. מגיעים אל נקודת המארב, המפקדים בוחרים עמדות יום לשלוש החוליות, ה-8 יהיו מקדימה, הח"פ מאחור כאבטחה.

יום שני.

נכנסים לעמדה ומתחילים בסבב התצפיות. היום עובר ואני מאבד סבלנות, יושבים על אנבים חדות ללא אפשרות להתמתח. מרגישים קלסטי

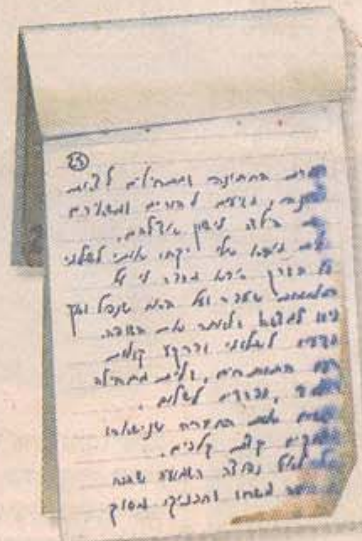
חיילים רבים מהגררה. אלעד השתתף בכוח הילוך הנפגעים ועשה זאת בגבורה ובאומץ לב תוך שהוא נושא על גבו פצועים. טיל נגר טנקים פגע בנקודת פיגוי הפצועים ואלעד נהרג מפגיעה ישירה זו.

"אלעד היה לוחם מעולה, סמל מחלקה מצטיין ששאף להשתתף בכל משימה ועשה זאת בא' חריות ורצינות ראויים לשבת. אלעד היה מסוג החיילים שכל מפקד היה רוצה לציורו ובשל כך נבחר להוביל את המחלקה. הוא מהווה רוגמא ומופת לטובים שבחיילים".

בבית הוריה של גלית על הכרמל, שם היא מתגוררת היום, תלויות תמונות של אלעד החייל. בתו הפעוטה אלה, בת 15 חודש, כבר יודעת לזהות בהן את אבא, אותו לא תפגוש לעולם. "אבא, אבא לי", אומרת הקטנה ומילותיה מעלות מחנק בגרון.

גלית מביטה בעיניים עצובות בבתה ואומרת: "הפנסק הזה הוא הדבר האחרון שאבא שלה נגע בו, ומבחינתי הוא חשוב לא פחות מטבעת הני" שואין שלנו שהייתה עליו כשהוא נהרג ושהביאו לי בשבעה. אלה הייתה בת 10 חודשים כשאבא שלה נהרג. לא יהיה לה ממנו שום זיכרון. חשוב לי שהילדה הזאת תגדל ותכיר אותו, שתדע מי היה אבא שלה".

"בשביילי היומן הזה הוא הדבר הכי חשוב", אומר אביו של אלעד, עצמו, וכפתי רועדות, "אבל לצערי, זה לא יחזיר את אלעד. היומן נתן הצצה נדירה לאיוה אדם היה הבן שלי. למרתי על אלעד דברים שלא ידעת, איוה נפש טובה הייתה לה. קראתי ביומן ואני יודע שהבן שלי היה גיבור".

גלית מספרת בקול רועד על עור מזכרת אחרונה שיש לה מאלעד: מכתב שכתב לה לפני ארבע שנים, במה' לך שירות מילואים שביצע בשכם. אלעד חשש שלא ישוב משם ובתב לה מכתב פרידה. גלית כעסה, היא לא רצתה לחשוב על דברים כאלה. ארבע שנים לא פתחה את המכתב, עד לאחר נפ" לתב בלבנון. רק אז הוציאה את המכתב ממחבוא.

"גליתו...". פתח אלעד את המכתב, אותו כתב בחודש אפריל 2002, "לפני ימים מספר בטקס יום הויכרון, הקריאו מכתב, מכתב שנראה כמו נבואה שנכתבה עלי. במכתב הזה כתב חייל מילואים לחברתי גלית על אהבתו אליה ועל אהבתו למדינה ומוכנותו לשלם את המחיר היקר מכל, מחיר החיים.

"מרוע אני כותב לך כל זאת? מפני שהמכתב ההוא מתאר את רגשותיי, והחייל שכתב אותו איננו עוד – כשם שיתכן שגם אני אינני עוד. אני לא יודע אם אני אוהב את המדינה עד כדי כך שאשמה לשלם מחיר זה, אך אני יודע שאני אוהב אותך, את משפחתי ואת חבריי – ובשבבי לכם אני מוכן לשלם, ובשביל השקט והשלום שלא ידענו, ובשביל העתיד של הילדים, והעבר של הבוגרים שחלמו על בית והפכו את החלום למציאות.

"אהובתי, אני מצטער שלא הייתי חזק כמך, שלא יכולתי להגיד כן ולא כשהייתי צריך, ולא יכולתי לצעוק וללחוש או טמם להגיד 'אני אוהב אותך', ואני רוצה לצטט את ערך צור מלהקת כרמלה, גרוס וואגנר: 'עכשיו תשמעי את איר שאצטק, אני אוהב אותך'". את מכתבו סיים אלעד במילים: "את יודעת כמה מוזר ומקרי העולם. בשלושת הלילות האחרונים שבהם שמרתי בעמדה עם הרדיו, היה את השיר הזה שכתבת ליך עליו, ושוב צעקתי לך: 'אני אוהב אותך'". ■